

32000L0069

13.12.2000

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 313/12

DYREKTYWA 2000/69/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 16 listopada 2000 r.****dotycząca wartości dopuszczalnych benzenu i tlenku węgla w otaczającym powietrzu**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1,
uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,
uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,
po konsultacji z Komitetem Regionów,
stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie zasad zawartych w art. 174 Traktatu, wspólnotowy program polityki i działań w odniesieniu do środowiska naturalnego i trwałego rozwoju (Piąty Program Działań na rzecz Środowiska Naturalnego) ⁽⁴⁾ uzupełniony decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2179/98/WE ⁽⁵⁾ w sprawie przeglądu niniejszego programu, przewiduje w szczególności wprowadzenie zmian do ustawodawstwa dotyczącego substancji zanieczyszczających powietrze. W programie tym zaleca się określenie długoterminowych celów w zakresie jakości powietrza. Na mocy art. 174 Traktatu w odniesieniu do ochrony zdrowia ludzi i środowiska naturalnego należy stosować zasadę ostrożności.
- (2) Zgodnie z art. 152 Traktatu wymogi dotyczące ochrony zdrowia stanowią część składową innych polityk Wspólnoty. Artykuł 3 ust. 1 lit. p) Traktatu przewiduje, że działalność Wspólnoty ma również na celu osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia.
- (3) Na podstawie art. 4 ust. 5 dyrektywy Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza ⁽⁶⁾, Rada przyjmuje przepisy przewidziane w ust. 1 oraz ustanowione w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.
- (4) Zgodnie z dyrektywą 96/62/WE należy przygotować plany działania dla stref, w których stężenie substancji zanieczyszczających powietrze przekracza wartości dopuszczalne oraz obowiązujące czasowo marginesy tolerancji stosowane w celu zapewnienia w ustanowionych terminach zgodności z wartościami dopuszczalnymi.

- (5) Dyrektywa 96/62/WE przewiduje, że wartości liczbowe przyjęte dla wartości dopuszczalnych muszą być oparte na wynikach badań prowadzonych przez działające w tej dziedzinie międzynarodowe grupy naukowe. Komisja powinna uwzględnić najnowsze dane badań naukowych z zakresu epidemiologii i ochrony środowiska oraz najnowsze osiągnięcia z zakresu metrologii, aby można było ponownie zbadać elementy, na podstawie których określone są wartości dopuszczalne.
- (6) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przyjmuje się zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁷⁾.
- (7) Zmiany konieczne do dostosowania się do postępu naukowo-technicznego mogą dotyczyć jedynie kryteriów i technik mających na celu ocenę stężenia benzenu i tlenku węgla lub szczegółowych regulacji dotyczących przekazywania informacji do Komisji i nie mogą spowodować zmiany wartości dopuszczalnych bezpośrednio ani pośrednio.
- (8) Ustanowione w niniejszej dyrektywie wartości dopuszczalne są wartościami określającymi minimalne wymogi; zgodnie z art. 176 Traktatu Państwa Członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzać bardziej rygorystyczne środki ochronne; w szczególności bardziej surowe wartości dopuszczalne mogą zostać wprowadzone w celu ochrony zdrowia szczególnie wrażliwych grup ludności, takich jak dzieci i pacjenci szpitali. Państwo Członkowskie może wymagać, aby wartości dopuszczalne zostały osiągnięte w terminie wcześniejszym od ustanowionego w niniejszej dyrektywie.
- (9) Benzen jest genotoksycznym czynnikiem rakotwórczym i nie ma progu, poniżej którego nie stanowi on zagrożenia dla zdrowia ludzkiego.
- (10) Jednakże jeżeli trudne jest osiągnięcie wartości dopuszczalnych dla benzenu ustanowionych w niniejszej dyrektywie z powodu szczególnych cech miejsca, w którym następuje rozprzestrzenianie lub panujących tam warunków klimatycznych i jeżeli stosowanie środków stwarzałoby poważne problemy natury społeczno-ekonomicznej, Państwa Członkowskie mogą zwrócić się do Komisji o jednorazowe, ograniczone w czasie przedłużenie na szczególnych warunkach.
- (11) Aby ułatwić przegląd niniejszej dyrektywy w 2004 r., Komisja i Państwa Członkowskie powinny rozważyć wspieranie badań nad skutkami działania benzenu i tlenku węgla, uwzględniając zanieczyszczenie powietrza zarówno w przestrzeniach zamkniętych, jak i w powietrzu atmosferycznym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 24.2.1993, str. 8.

⁽²⁾ Dz.U. C 138 z 18.5.1999, str. 42.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 1999 r. (Dz.U. C 194 z 11.7.2000, str. 1), wspólne stanowisko Rady z dnia 10 kwietnia 2000 r. (Dz.U. C 195 z 11.7.2000, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 24 października 2000 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 138 z 17.5.1993, str. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 275 z 10.10.1998, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 296 z 21.11.1996, str. 55.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- (12) Ujednoczone precyzyjne metody przeprowadzania pomiarów oraz wspólne kryteria lokalizowania stacji pomiarowych stanowią ważny element oceny jakości powietrza w celu uzyskania w całej Wspólnocie porównywalnych informacji.
- (13) Informacje na temat stężenia benzenu i tlenku węgla powinny być przekazywane Komisji jako podstawa przy opracowywaniu regularnych sprawozdań.
- (14) Aktualne informacje dotyczące stężenia benzenu i tlenku węgla w powietrzu powinny być łatwo dostępne dla ogółu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

Celem niniejszej dyrektywy jest:

- ustalenie dopuszczalnych wartości stężenia benzenu i tlenku węgla w powietrzu, mających na celu unikanie, zapobieganie lub zmniejszanie szkodliwego oddziaływania na zdrowie ludzkie i całe środowisko naturalne;
- ocena stężenia benzenu i tlenku węgla w powietrzu z zastosowaniem wspólnych metod i kryteriów;
- uzyskanie stosownych informacji na temat stężenia benzenu i tlenku węgla w powietrzu i zapewnienie ogólnego dostępu do tych informacji;
- utrzymanie jakości powietrza, tam gdzie jest ona dobra, i poprawa w pozostałych przypadkach, w odniesieniu do benzenu i tlenku węgla.

Artykuł 2

Definicje

Definicje przedstawione w art. 2 dyrektywy 96/62/WE stosuje się.

Do celów niniejszej dyrektywy:

- „górną próg oszacowania” oznacza określony w załączniku III poziom, poniżej którego połączenie technik mierzenia i modelowania może zostać wykorzystane do oceny jakości powietrza, zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE;
- „dolny próg oszacowania” oznacza określony w załączniku III poziom, poniżej którego techniki modelowania oraz szacowania obiektywnego mogą zostać wykorzystane do oceny jakości powietrza zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy 96/62/WE;
- „stałe pomiary” oznaczają pomiary przeprowadzane zgodnie z art. 6 ust. 5 dyrektywy 96/62/WE.

Artykuł 3

Benzen

1. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne w celu zapewnienia, że stężenie benzenu w powietrzu, podlegające

ocenie zgodnie z art. 5, nie przekracza wartości dopuszczalnej określonej w załączniku I z zachowaniem podanych w nim terminów.

Ustanowiony w załączniku I margines tolerancji stosuje się zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE.

2. W przypadku trudności w osiągnięciu wartości dopuszczalnej, która została określona w załączniku I, z powodu szczególnych cech miejsca, w którym następuje rozprzestrzenianie lub panujących tam warunków klimatycznych, takich jak mała prędkość wiatru i/lub warunki sprzyjające parowaniu, i jeżeli stosowanie środków stwarzałoby poważne problemy natury społeczno-ekonomicznej, Państwo Członkowskie może zwrócić się do Komisji o jednorazowe, ograniczone w czasie przedłużenie. Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12 ust. 2 dyrektywy 96/62/WE, może, na wniosek Państwa Członkowskiego oraz z zastrzeżeniem art. 8 ust. 3 niniejszej dyrektywy, przyznać jednorazowe przedłużenie na okres nie dłuższy niż pięć lat, jeżeli dane Państwo Członkowskie:

- wskaże odpowiednie strefy i/lub aglomeracje,
- przedstawi niezbędne uzasadnienie takiego przedłużenia,
- wykaże, że podjęte zostały wszelkie rozsądne działania w celu obniżenia stężenia określonych substancji zanieczyszczających i zmniejszenia obszaru, na którym wartość dopuszczalna została przekroczona, i
- przedstawi działania, jakie podejmie w przyszłości w odniesieniu do środków, jakie zamierza podjąć zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE.

Jednakże wartość dopuszczalna dla benzenu w ograniczonym okresie przedłużenia nie powinna przekraczać $10 \mu\text{g}/\text{m}^3$.

Artykuł 4

Tlenek węgla

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że stężenie tlenku węgla w powietrzu, podlegające ocenie zgodnie z art. 5, nie przekroczy wartości dopuszczalnej określonej w załączniku II, z zachowaniem podanych w nim terminów.

Ustanowiony w załączniku II margines tolerancji stosuje się zgodnie z art. 8 dyrektywy 96/62/WE.

Artykuł 5

Oszacowanie stężenia

1. Górny i dolny próg oszacowania stężenia benzenu i tlenku węgla ustanowione są w załączniku III sekcja I.

Klasyfikacja każdej strefy lub aglomeracji do celów art. 6 dyrektywy 96/62/WE podlega przeglądowi co najmniej raz na pięć lat zgodnie z procedurą ustanowioną w załączniku III sekcja II do niniejszej dyrektywy. Klasyfikacja zostanie poddana przeglądowi wcześniej w przypadku znacznych zmian działalności, mającej wpływ na stężenie benzenu lub tlenku węgla.

2. W załączniku IV wymienione są kryteria określające rozmieszczenie punktów poboru próbek do celów pomiaru stężenia benzenu i tlenku węgla w powietrzu. W załączniku V określona jest minimalna liczba punktów poboru próbek do celów stałych pomiarów stężenia każdej z określonych substancji zanieczyszczających, oraz punkty te są umieszczone w każdej strefie lub aglomeracji, w obrębie której musi zostać przeprowadzony pomiar, jeżeli stałe pomiary stanowią tam jedyne źródło danych dotyczących stężenia.

3. W strefach i aglomeracjach, w obrębie których informacje dostarczane ze stałych stacji pomiarowych uzupełniane są informacjami pochodzącymi z innych źródeł, takich jak wykaz emisji, metody pomiaru wskaźnikowego i modelowania jakości powietrza, liczba stałych stacji pomiarowych, które należy rozmieścić, i rozkład przestrzenny innych technik muszą być wystarczające do określenia stężenia substancji zanieczyszczających powietrze zgodnie z załącznikiem IV sekcja I i załącznikiem VI sekcja I.

4. W strefach i aglomeracjach, w obrębie których pomiary nie są wymagane, mogą zostać wykorzystane techniki modelowania lub szacowania obiektywnego celów.

5. Metody referencyjne analizy i poboru próbek benzenu i tlenku węgla są ustanowione w załączniku VII sekcje I i II. W załączniku VIII sekcja III określone są techniki referencyjne modelowania jakości powietrza, o ile techniki takie są dostępne.

6. Termin określony w art. 10 niniejszej dyrektywy jest terminem, w którym Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o metodach, które zostały wykorzystane do przeprowadzenia wstępnej oceny jakości powietrza zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 96/62/WE.

7. Każda zmiana konieczna do dostosowania przepisów niniejszego artykułu oraz załączników III–VII do postępu naukowo-technicznego przyjmowana jest zgodnie z procedurą, określoną w art. 6 ust. 2, ale nie może powodować bezpośrednich lub pośrednich zmian wartości dopuszczalnych.

Artykuł 6

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet, określony w art. 12 dyrektywy 96/62/WE, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku odniesienia się do niniejszego ustępu art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE będą miały zastosowanie z uwagi na przepisy zawarte w art. 8 wymienionej decyzji.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje własny regulamin.

Artykuł 7

Informowanie społeczeństwa

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby aktualne informacje dotyczące stężenia benzenu i tlenku węgla w atmosferze były stale podawane do publicznej wiadomości oraz do wiadomości

właściwych organizacji, w szczególności organizacji ochrony środowiska, organizacji konsumenckich, organizacji reprezentujących interesy wrażliwych grup ludności i innych organów zajmujących się ochroną zdrowia, z wykorzystaniem takich środków, jak np. radio i telewizja, prasa, tablice informacyjne lub sieć komputerowa, teletekst, telefon lub faks.

Informacje dotyczące stężenia benzenu w powietrzu, przedstawiane jako średnia wartość z ostatnich dwunastu miesięcy, są aktualizowane nie rzadziej niż co trzy miesiące, a tam gdzie ma to zastosowanie — raz w miesiącu. Informacje dotyczące stężenia tlenku węgla w powietrzu, przedstawiane jako maksymalna średnia krocząca z ośmiu godzin, aktualizowane są nie rzadziej niż raz dziennie, a tam gdzie ma to zastosowanie — co godzinę.

Informacje określone w akapicie drugim przynajmniej wskazują na wszystkie przekroczenia stężeń określonych w wartościach dopuszczalnych w okresach uśredniania ustanowionych w załącznikach I i II. Jest w nich także zawarta krótka ocena w odniesieniu do wartości dopuszczalnych i właściwych informacji dotyczące wpływu na zdrowie.

2. Gdy Państwa Członkowskie podają do wiadomości publicznej informacje o planach lub programach na mocy art. 8 ust. 3 dyrektywy 96/62/WE, informują o nich również organizacje określone w ust. 1 niniejszego artykułu. Przepis ten dotyczy również dokumentacji wymaganej zgodnie z załącznikiem VI (II) do niniejszej dyrektywy.

3. Informacje podawane do wiadomości publicznej i organizacji, zgodnie z ust. 1 i 2, powinny być jasne, zrozumiałe i dostępne.

Artykuł 8

Sprawozdanie i przegląd

1. Nie później niż do dnia 31 grudnia 2004 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oparte na doświadczeniach nabytych w wyniku stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności na temat wyników najnowszych badań naukowych dotyczących wpływu na zdrowie człowieka, ze szczególnym zwróceniem uwagi na wrażliwe grupy ludności i na ekosystemy narażone na działanie benzenu i tlenku węgla oraz rozwoju technicznego, w szczególności postępu osiągniętego w zakresie metod pomiarowych i innych metod oceny stężenia benzenu i tlenku węgla w powietrzu.

2. W sprawozdaniu określonym w ust. 1 powinny zostać uwzględnione w szczególności następujące elementy dotyczące benzenu i tlenku węgla:

- aktualna jakość powietrza oraz jej tendencje zwykłe do 2010 r. i w okresie późniejszym;
- zakres dokonywania dalszego zmniejszenia emisji substancji zanieczyszczających pochodzących ze wszystkich znaczących źródeł z uwzględnieniem technicznej wykonalności i efektywności pod względem kosztów;
- zależności między substancjami zanieczyszczającymi i możliwościami połączonych strategii mających na celu osiągnięcie celów Wspólnoty w zakresie jakości powietrza i celów pokrewnych;

- d) aktualne i przyszłe wymogi w zakresie informowania społeczeństwa i wymiany informacji między Państwami Członkowskimi i Komisją;
- e) doświadczenie nabyte w trakcie stosowania niniejszej dyrektywy w Państwach Członkowskich, w tym w szczególności ustanowione w załączniku IV warunki, w jakich przeprowadzono pomiary.

3. W celu utrzymania wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska naturalnego do sprawozdania określonego w ust. 1 mogą zostać dołączone, o ile zaistnieje taka potrzeba, propozycje zmiany niniejszej dyrektywy, które mogą zawierać dalsze przedłużenia w odniesieniu do harmonogramu dotyczącego osiągnięcia wartości dopuszczalnej dla benzenu, określonej w załączniku I, na co może zostać wyrażona zgoda na mocy art. 3 ust. 2.

Artykuł 9

Kary

Państwa Członkowskie ustalają kary, które stosuje się w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 10

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania

niniejszej dyrektywy przed dniem 13 grudnia 2002 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 12

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

R. SCHWARTZENBERG

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WARTOŚĆ DOPUSZCZALNA DLA BENZENU

Wartość dopuszczalna musi być wyrażona w $\mu\text{g}/\text{m}^3$ i być właściwa dla temperatury 293 K i ciśnienia 101,3 kPa.

	Okres uśredniania	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin, w którym wartość dopuszczalna powinna być osiągnięta
Wartość dopuszczalna dla ochrony zdrowia ludzi	Rok kalendarzowy	$5 \mu\text{g}/\text{m}^3$	$5 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (100 %) 13 grudnia 2000 r., obniżony 1 stycznia 2006 r., a następnie co 12 miesięcy o $1 \mu\text{g}/\text{m}^3$, aby 1 stycznia 2010 r. osiągnąć 0 %	1 stycznia 2010 r. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Z wyjątkiem stref i aglomeracji, w których przedłużenie zostało ograniczone czasowo zgodnie z art. 3 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK II

WARTOŚĆ DOPUSZCZALNA DLA TLENKU WĘGLA

Wartość dopuszczalna powinna być wyrażona w mg/m^3 , przy objętości właściwej dla temperatury 293 K i ciśnienia 101,3 kPa.

	Okres uśredniania	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin, w którym wartość dopuszczalna powinna być osiągnięta
Wartość dopuszczalna dla ochrony zdrowia ludzi	Maksymalna średnia ośmiogodzinna	$10 \text{ mg}/\text{m}^3$	$6 \text{ mg}/\text{m}^3$ dnia 13 grudnia 2000 r., obniżony dnia 1 stycznia 2003 r., a następnie co 12 miesięcy o $2 \text{ mg}/\text{m}^3$, aby dnia 1 stycznia 2005 r. osiągnąć 0 %	1 stycznia 2005 r.

Maksymalna średnia ośmiogodzinna wybierana jest po przeanalizowaniu kroczących średnich ośmiogodzinnych, obliczanych na podstawie danych z godziny oraz uaktualnianych co godzinę. Każda w ten sposób obliczona średnia ośmiogodzinna przypisana zostaje do dnia, w którym się ona kończy; tzn. pierwszy okres obliczeniowy dla danego dnia będzie okresem od godziny 17.00 dnia poprzedniego do godziny 1.00 dnia bieżącego; ostatni okres uwzględniany dla danego dnia będzie okresem od godziny 16.00 do 24.00 tego dnia.

ZAŁĄCZNIK III

OKREŚLENIE WYMOGÓW W ODNIESIENIU DO OCENY STĘŻENIA BENZENU I TLENKU WĘGLA W POWIETRZU W OBRĘBIE STREFY LUB AGLOMERACJI**I. Górny i dolny próg oszacowania**

Następujące górne i dolne progi oszacowania mają zastosowanie:

a) benzen

	Średnia roczna
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (3,5 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	40 % wartości dopuszczalnej (2 µg/m ³)

b) tlenek węgla

	Średnia ośmiogodzinna
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (7 mg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (5 mg/m ³)

II. Stwierdzenie przekroczenia górnych i dolnych progów oszacowania

Przekroczenia górnych i dolnych progów oszacowania muszą być stwierdzane na podstawie stężeń z poprzednich pięciu lat, jeżeli odpowiednie dane są dostępne. Próg oszacowania uważa się za przekroczony, jeżeli w okresie pięciu lat został przekroczony przynajmniej w trzech oddzielnych latach.

Jeżeli dostępne dane nie obejmują całego okresu pięciu lat, Państwa Członkowskie mogą łączyć krótkie okresy, w których pomiary miały miejsce w ciągu roku oraz w miejscach, które mogą być typowe dla najwyższego poziomu zanieczyszczenia z wynikami uzyskanymi z wykazu emisji lub uzyskanymi podczas modelowania, w celu stwierdzenia, czy górne i dolne progi oszacowania zostały przekroczone.

ZAŁĄCZNIK IV

**ROZMIESZCZENIE PUNKTÓW POBORU PRÓBEK DO CELÓW POMIARU STĘŻENIA BENZENU I
TLENKU WĘGLA W POWIETRZU**

Przedstawione niżej uwagi odnoszą się do pomiarów stałych

I. Rozmieszczenie w makroskali

Punkty poboru próbek, mające na celu ochronę zdrowia ludzki, powinny być rozmieszczone tak, aby:

- i) zapewnić zebranie informacji na temat obszarów w obrębie stref i aglomeracji, w których stwierdzono najwyższe stężenie, z którym bezpośrednio lub pośrednio mogli mieć kontakt ludzie przez wystarczająco długi okres w stosunku do okresu uśredniania wartości dopuszczalnej(-ych);
- ii) dostarczać dane na temat stężenia na innych obszarach w obrębie stref lub aglomeracji, reprezentatywnych dla stopnia narażenia ogółu ludności.

Punkty poboru próbek powinny być z zasady rozmieszczone w taki sposób, aby pomiary nie były przeprowadzane w bardzo małych mikrośrodkach w ich bezpośrednim otoczeniu. Na przykład punkt poboru próbek, aby był reprezentatywny dla jakości powietrza, powinien znajdować się na obszarze o powierzchni nie mniejszej niż 200 m² z uwagi na oddziaływanie ruchu drogowego oraz na obszarze o powierzchni kilku km² w przypadku tła miejskiego.

Punkty poboru próbek powinny również, gdzie możliwe, być reprezentatywne dla podobnych miejsc, które nie znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie.

Należy uwzględnić również potrzebę rozmieszczenia punktów poboru próbek na wyspach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony zdrowia.

II. Rozmieszczenie w mikroskali:

W miarę możliwości należy przestrzegać następujących wytycznych:

- przepływ powietrza wokół czepni powinien być swobodny; w sąsiedztwie próbnika nie może być żadnych przeszkód dla przepływu powietrza (w odległości kilku metrów od budynków, balkonów, drzew i innych przeszkód i co najmniej 0,5 m od najbliższego budynku, w przypadku gdy punkty poboru próbek reprezentatywne dla jakości powietrza znajdują się na linii zabudowy);
- zasadą ogólną jest, że czepnia znajduje się między 1,5 m (strefa oddychania) i 4 m powyżej poziomu gruntu. W niektórych wypadkach konieczne może okazać się wyższe umieszczenie (do 8 m). Wyższe usytuowanie może być również odpowiednie, jeżeli stacja jest reprezentatywna dla większego obszaru;
- czepnia nie powinna być umieszczona w bezpośrednim sąsiedztwie źródeł emisji, aby uniknąć bezpośredniego zasysania substancji niezmiyszanych z powietrzem;
- otwór wylotowy próbnika powinien być umieszczony w taki sposób, aby wychodzące z niego powietrze nie przepływało z powrotem w kierunku jego wlotu;
- umieszczenie próbnika w rejonie oddziaływania ruchu drogowego:
 - dla wszystkich substancji zanieczyszczających takie punkty poboru próbek powinny być oddalone przynajmniej 25 m od granicy głównego skrzyżowania dróg i co najmniej 4 m od środka najbliższego pasa ruchu;
 - dla tlenku węgla wloty nie powinny być oddalone więcej niż 5 m od krawężnika;
 - dla benzenu wloty powinny być umieszczone w miejscach reprezentatywnych dla jakości powietrza w pobliżu linii zabudowy.

Następujące czynniki mogą zostać wzięte pod uwagę:

- źródła zakłóceń;
- bezpieczeństwo;
- dostęp;
- możliwości podłączenia elektryczności i łączności telefonicznej;
- widoczność miejsca w jego otoczeniu;
- bezpieczeństwo publiczne i bezpieczeństwo podmiotów gospodarczych;
- celowość wspólnego umieszczenia punktów poboru próbek różnych substancji zanieczyszczających;
- wymogi planowania.

III. Dokumentacja i przegląd wyboru miejsc

Procedury wyboru miejsca powinny być poparte pełną dokumentacją zebraną na etapie klasyfikacji, zawierającą w szczególności fotografie z odczytem kompasu i szczegółową mapę. Miejsca poddawane są regularnym przeglądom przy użyciu tej samej dokumentacji w celu sprawdzenia czy kryteria wyboru nadal pozostają ważne.

ZAŁĄCZNIK V

KRYTERIA OKREŚLANIA LICZBY PUNKTÓW POBORU PRÓBEK DLA STAŁEGO POMIARU STĘŻEŃ BENZENU I TLENKU WĘGLA W POWIETRZU

Minimalna liczba punktów poboru próbek przeznaczonych do prowadzenia stałego pomiaru w celu oceny zgodności z wartościami dopuszczalnymi w zakresie ochrony zdrowia ludzi w strefach i aglomeracjach, w których pomiar stały stanowi jedyne źródło informacji:

a) Źródła rozproszone

Liczba mieszkańców aglomeracji lub strefy (w tysiącach)	W przypadku gdy stężenia przekraczają górny próg oszacowania ⁽¹⁾	W przypadku gdy stężenia znajdują się między górnym i dolnym progiem oszacowania
0–249	1	1
250–499	2	1
500–749	2	1
750–999	3	1
1 000–1 499	4	2
1 500–1 999	5	2
2 000–2 749	6	3
2 750–3 749	7	3
3 750–4 749	8	4
4 750–5 999	9	4
≥ 6 000	10	5

⁽¹⁾ Należy uwzględnić przynajmniej jeden punkt pomiaru tła miejskiego i jeden do oceny poziomu substancji w rejonie oddziaływania ruchu drogowego, pod warunkiem że nie spowoduje to zwiększenia liczby punktów poboru próbek.

b) Źródła punktowe

W celu dokonania oceny zanieczyszczenia w pobliżu źródeł punktowych liczbę punktów poboru próbek przeznaczonych do pomiaru stałego oblicza się z uwzględnieniem gęstości emisji, prawdopodobnych schematów rozkładu zanieczyszczenia powietrza i potencjalnego narażenia ludności.

ZAŁĄCZNIK VI

CELE JAKOŚCIOWE DANYCH I ZESTAWIENIE WYNIKÓW OCENY JAKOŚCI POWIETRZA

I. Cele jakościowe danych

Dla programów zabezpieczenia jakości określone zostały następujące cele jakościowe w odniesieniu do dopuszczalnej niepewności metod oceny, minimalnego okresu rejestrowania i zbierania danych:

	Benzen	Tlenek węgla
<i>Pomiary stałe</i> ⁽¹⁾		
Niepewność	25 %	15 %
Minimum zebranych danych	90 %	90 %
Minimalny okres rejestracji	35 % tła miejskiego oraz rejonu oddziaływania ruchu drogowego (rozłożone w ciągu roku tak, aby było reprezentatywne dla różnych warunków klimatycznych i ruchu drogowego)	
	90 % środowisko przemysłowe	
<i>Pomiary wskaźnikowe</i>		
Niepewność	30 %	25 %
Minimum zebranych danych	90 %	90 %
Minimalny okres rejestracji	14 % (jeden pomiar tygodniowo w sposób losowy, równomiernie w ciągu roku, lub osiem tygodni równomiernie w ciągu roku)	14 % (jeden pomiar tygodniowo w sposób losowy, równomiernie w ciągu roku, lub osiem tygodni równomiernie w ciągu roku)
<i>Modelowanie</i>		
Niepewność		
Średnia ośmiogodzinna	—	50 %
Średnia roczna	50 %	—
<i>Obiektywny szacunek</i>		
Niepewność	100 %	75 %

⁽¹⁾ Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać pomiary losowe w miejscu stałych pomiarów stężenia benzenu, o ile mogą wykazać Komisji, że niepewność, w tym niepewność spowodowana losowym poborem próbek, spełnia cele jakościowe w 25 %. Aby uniknąć zafałszowania wyników, losowy pobór próbek jest przeprowadzony równomiernie w ciągu roku.

Niepewność (w 95 % przedziale ufności) metod oceny oceniana jest zgodnie z zasadami określonymi w Przewodniku ISO wyrażania niepewności w pomiarach (1993) lub metodologii ISO 5725:1994 lub w odpowiedniku. Podane w tabeli wskaźniki niepewności dotyczą pojedynczych pomiarów uśrednionych w danym okresie, dla których określono wartości dopuszczalne, dla 95 % przedziału ufności. Dla pomiarów stałych niepewność interpretuje się jako określoną dla regionu właściwą wartość dopuszczalną. Do czasu pełnego przyjęcia norm CEN wraz ze szczegółowymi protokołami dotyczącymi testów, Komisja wyda, przed przyjęciem niniejszej dyrektywy, wytyczne opracowane przez CEN.

Niepewność modelowania i szacunków obiektywnych jest definiowana jako maksymalne odchylenie między zmierzonym i obliczonym poziomem stężenia, w danym okresie dla wartości dopuszczalnej, bez uwzględnienia występowania zdarzeń w czasie.

Wymogi dotyczące minimalnej ilości uzyskanych danych i minimalnego okresu rejestracji nie uwzględniają utraty danych z powodu regularnej kalibracji lub normalnej konserwacji sprzętu.

II. Wyniki oceny jakości powietrza

Dla stref lub aglomeracji, dla których inne źródła informacji uzupełniają dane uzyskane w wyniku przeprowadzonych pomiarów lub są jedynymi środkami oceny jakości powietrza, należy zebrać następujące informacje:

- opis wykonywanych czynności związanych z oceną,
- zastosowane szczegółowe metody, z odniesieniem do opisu danej metody,
- źródła danych i informacji,
- opis wyników, wraz ze wskaźnikami niepewności, i w szczególności określenie zasięgu każdego z obszarów lub, gdzie stosowne, długość przebiegającej przez strefę lub aglomerację drogi, na której stężenie przekracza wartości dopuszczalne lub, w zależności od przypadku, powiększone o dopuszczalny margines tolerancji, oraz opis każdego obszaru, na którym stężenie przekracza górny lub dolny próg oszacowania,
- dla wartości dopuszczalnych służących ochronie zdrowia ludzi, liczbę ludności potencjalnie narażoną na stężenie przekraczające wartości dopuszczalne.

Gdzie możliwe Państwa Członkowskie sporządzają mapy pokazujące rozmieszczenie stężenia w obrębie każdej strefy i aglomeracji.

III. Normalizacja

Wyniki pomiarów stężenia benzenu i tlenku węgla powinny być właściwe dla temperatury 293 K i ciśnienia 101,3 kPa.

ZAŁĄCZNIK VII

METODY REFERENCYJNE OCENY STĘŻENIA BENZENU I TLENKU WĘGLA**I. Metoda referencyjna poboru próbek i analiz benzenu**

Metodą referencyjną pomiaru stężenia benzenu będzie, aktualnie przechodząca procedurę normalizacyjną CEN, metoda zasysania próbki do naboju absorpcyjnego, a następnie określanie zawartości benzenu, metodą chromatografii gazowej. W przypadku braku znormalizowanej przez CEN metody Państwa Członkowskie mogą stosować normy krajowe oparte na takiej samej metodzie pomiaru.

Państwo Członkowskie może również zastosować każdą inną metodę, jeżeli potrafi wykazać, że daje ona wyniki równoważne do metody przytoczonej powyżej.

II. Metoda referencyjna analizy tlenu węgla

Metodą referencyjną pomiaru stężenia tlenu węgla będzie, aktualnie przechodząca procedurę normalizacyjną CEN, niedyspersyjna spektrometria w podczerwieni (NDIR). W przypadku braku znormalizowanej przez CEN metody, Państwa Członkowskie mogą stosować normy krajowe oparte na takiej samej metodzie pomiaru.

Państwa Członkowskie mogą również zastosować każdą inną metodę, jeżeli potrafią wykazać, że daje ona wyniki równoważne do metody przytoczonej powyżej.

III. Techniki referencyjne modelowania

W chwili obecnej nie można określić technik referencyjnych modelowania. Wszystkie zmiany mające na celu dostosowanie niniejszego punktu do postępu naukowo-technicznego muszą być przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 6 ust. 2.
